

NORA ROBERTS

De ooggetuige

band 1

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Juni, 2000

De kortstondige tienerrebellie van Elizabeth Fitch begon met L'Oréal Puur Zwart, een schaar en een vervalst identiteitsbewijs en eindigde in bloed.

Tijdens haar bijna hele zestien jaar, acht maanden en eenentwintig dagen oude bestaan had ze altijd braaf haar moeders instructies opgevolgd. Doctor Susan L. Fitch deelde instructies uit, geen bevelen. Ze had zich gehouden aan het dagrooster dat haar moeder had opgesteld, at de maaltijden die haar moeders diëtiste had samengesteld en droeg de kleren die haar moeders personal shopper had uitgezocht.

Doctor Susan L. Fitch kleepte zich behoudend, zoals naar haar overtuiging paste bij haar positie als hoofd chirurgie in het Silva Memorial-ziekenhuis in Chicago. Ze verwachtte van haar dochter dat die hetzelfde zou doen, en stuurde daar ook op aan.

Elizabeth studeerde ijverig en accepteerde de leerprogramma's die haar moeder voor

haar had samengesteld, waar ze ook in uitblonk. In de herfst zou ze teruggaan naar Harvard om haar graad in de geneeskunde te halen. Zodat ze arts kon worden, zoals haar moeder. En daarna chirurg, zoals haar moeder.

Elizabeth, nooit Liz, Lizzie of Beth, sprak vloeiend Spaans, Frans en Italiaans, redelijk Russisch en een paar woordjes Japans. Ze speelde zowel piano als viool. Ze had Europa en Afrika bezocht. Ze kon alle botten, zenuwen en spieren in het menselijk lichaam benoemen en ze kon uit haar hoofd Chopins Piano Concerto spelen, zowel Eén als Twee.

Ze had nog nooit een afspraakje gehad en nooit een jongen gekust. Ze had nooit door het overdekte winkelcentrum gedwaald met een groep meiden, een pyjamafeestje gehad of met een groep giechelende vriendinnen een pizza of een sorbet met warme toffeesaus gegeten.

Ze was, na zestien jaar, acht maanden en eenentwintig dagen, het product van haar moeders zorgvuldige en gedetailleerde planning.

Maar daar zou binnenkort verandering in komen.

Ze keek toe terwijl haar moeder haar

koffer inpakte. Susan, met haar diepbruine haar zoals gebruikelijk keurig opgestoken, hing netjes het volgende mantelpakje in de strak geordende kledinghoes. Vervolgens vinkte ze het af op de uitgeprinte lijst waarop elke dag van de weeklange medische conferentie was onderverdeeld in subgroepen. Naast de uitgeprinte lijst had ze ook een spreadsheet waarop elk evenement, elke afspraak, elke vergadering en elke maaltijd stond, met de daarbij uitgezochte kleding, compleet met schoenen, handtas en accessoires.

Natuurlijk waren dat pakjes van dure ontwerpers en schoenen van Italiaanse makelij, dacht Elizabeth. Men hoorde kleding van goede snit en goede stof te dragen. Maar er zat niet een diepe of felle tint tussen al het zwart, grijs en taupe. Ze vroeg zich af hoe haar moeder zo knap kon zijn en toch altijd zulke saaie kleding kon dragen.

Na twee versnelde semesters op de universiteit dacht Elizabeth dat ze misschien haar eigen gevoel voor mode was gaan ontwikkelen. Sterker nog, ze had een spijkerbroek, een sweatshirt met capuchon en een paar laarzen met brede hakken gekocht in Cambridge en die lagen op dat moment verstopt op haar ka-

mer.

Contant betaald, zodat de afrekening niet op haar creditcardafschrift te zien zou zijn, voor het geval dat haar moeder of hun accountant de items zou controleren en vragen zou stellen.

In die kleding had ze zich een ander mens gevoeld. Zo drastisch anders dat ze linea recta naar een McDonald's was gelopen en haar allereerste Big Mac had besteld, met een grote friet en een chocolademilkshake.

Het genot was zo groot geweest dat ze naar de toiletten had moeten gaan, waar ze zich in een hokje had opgesloten en een potje had gehuild.

Vermoedelijk waren de zaadjes van de rebellie die dag geplant. Of misschien waren ze altijd slapend aanwezig geweest en hadden het vet en het zout ze tot leven gewekt.

Hoe dan ook, nu voelde ze ze letterlijk ontspruiten in haar buik.

‘Dat jouw plannen zijn veranderd wil niet zeggen dat ik de mijne daarom ook moet aanpassen, moeder.’

Susan nam even de tijd om een schoenen-tas nauwkeurig in de koffer te leggen en exact goed te duwen met haar mooie, bekwame chi-

rurgenhanden, waarvan de nagels volmaakt gemanicuurd waren. Ze hadden altijd een Franse manicure, ook daar geen kleur.

‘Elizabeth.’ Haar stem was even beschaafd en kalm als haar garderobe. ‘Het heeft heel wat moeite gekost om je rooster dusdanig te herschikken dat je dit jaar toegelaten kon worden voor het zomerprogramma. Je zult ruim een semester eerder dan gepland voldoen aan de toelatingseisen voor de faculteit geneeskunde van Harvard.’

De gedachte alleen al bezorgde Elizabeth pijn in haar maag. ‘Er was me een vakantie van drie weken beloofd, waaronder de volgende week in New York.’

‘Soms moeten beloftes worden ingetrokken. Als ik de komende week niet toevallig vrij had gehad, had ik de plaats van doctor Dusecki op de conferentie niet kunnen innemen.’

‘Je had nee kunnen zeggen.’

‘Dat zou egoïstisch en kortzichtig zijn geweest.’ Susan klopte het jasje af dat ze net had opgehangen, en deed een pas achteruit om op haar lijst te kijken. ‘Je bent volwassen genoeg om te begrijpen dat de eisen van een baan belangrijker zijn dan plezier of vrije tijd.’

‘Als ik volwassen genoeg ben om dat te begripen, waarom ben ik dan niet volwassen genoeg om mijn eigen beslissingen te nemen? Ik wil deze vakantie. Die heb ik nodig.’

Susan keurde haar dochter nauwelijks een blik waardig. ‘Een meisje van jouw leeftijd, met jouw fysieke gesteldheid en mentale scherpzinnigheid, heeft echt geen onderbreking nodig van haar studie en activiteiten. Daar komt nog bij dat mevrouw Latimer al is vertrokken voor haar veertiendaagse cruise en ik kon haar moeilijk vragen om haar vakantie uit te stellen. Er is niemand om je maaltijden klaar te maken of het huishouden te verzorgen.’

‘Ik kan mijn eigen maaltijden wel klaarmaken en het huishouden doen.’

‘Elizabeth.’ Ze slaagde erin om haar toon zowel afgemeten als verdraagzaam te laten klinken. ‘Het is al geregeld.’

‘Heb ik daar niks over te zeggen? Hoe zit het dan met het ontwikkelen van mijn onafhankelijkheid? Zelf verantwoordelijkheid dragen?’

‘Onafhankelijkheid komt geleidelijk, net als verantwoordelijkheid en keuzevrijheid. Jij hebt nog altijd leiding en toezicht nodig.

Goed, ik heb je een aangepast schema voor de komende week gemaild, en op je bureau ligt een pakket met alle informatie over het programma. Vergeet vooral niet om doctor Frisco persoonlijk te bedanken voor het plekje dat hij in het zomerprogramma voor je heeft vrijgemaakt.'

Al pratend sloot Susan de kledingtas en daarna haar kleine koffer met wieltjes. Ze liep naar haar commode om haar haar en haar lippenstift te controleren.

'Je luistert nooit als ik iets zeg.'

Via de spiegel richtte Susan haar blik op haar dochter. Dat was de eerste keer dat haar moeder de moeite had genomen om haar echt aan te kijken sinds ze de slaapkamer in was gekomen, bedacht Elizabeth. 'Natuurlijk wel. Ik heb alles wat je hebt gezegd luid en duidelijk gehoord.'

'Luisteren is iets anders dan horen.'

'Dat kan wel zijn, Elizabeth, maar we hebben deze discussie al gevoerd.'

'Het is geen discussie maar een decreet.'

Susans mond verstrakte even, het enige teken van haar ergernis. Toen ze zich omdraaide waren haar ogen kalm en koel blauw. 'Het spijt me dat je er zo over denkt. Als je moeder

moet ik doen wat ik het beste voor je acht.'

'Wat jij het beste voor mij vindt, is dat ik precies doe, ben, zeg, denk, wil en word wat jij al voor me had bepaald voor je je liet insemineren met zorgvuldig geselecteerd sperma.'

Ze hoorde dat haar stem harder werd, maar ze kon er niets aan doen. Ze voelde hete tranen prikken in haar ogen, maar kon ze niet tegenhouden. 'Ik heb er genoeg van om jouw experiment te zijn. Ik heb er genoeg van dat elke minuut van elke dag georganiseerd en geregeld is om aan jouw verwachtingen te voldoen. Ik wil mijn eigen keuzes maken, mijn eigen kleren kopen, de boeken lezen die ik zelf heb gekozen. Ik wil mijn eigen leven leiden in plaats van het jouwe.'

Susans wenkbrauwen gingen omhoog in een gebaar van lichte belangstelling. 'Gezien je leeftijd is je gedrag niet vreemd, maar je hebt wel een heel ongelukkig moment uitgekozen om opstandig en tegendraads te zijn.'

'Het spijt me. Dat was niet ingeroosterd.'

'Sarcasme is ook typisch, maar wel ongepast.' Susan opende haar aktetas en controleerde de inhoud. 'We bespreken dit allemaal wel als ik terug ben. Ik zal een afspraak met doctor Bristoe maken.'

‘Ik heb geen therapie nodig, maar een moeder die luistert, niet eentje wie het geen reet kan schelen hoe ik me voel!’

‘Dergelijk taalgebruik duidt alleen op onvolwassenheid en een gebrek aan intelligentie.’

Woedend gooide Elizabeth haar armen omhoog en ze draaide rondjes om haar as. Als ze niet kalm en rationeel kon zijn zoals haar moeder, zou ze wild zijn. ‘Geen reet! Geen reet! Geen reet!’

‘Herhaling zet de woorden bepaald geen kracht bij. Je hebt de rest van het weekend om over je gedrag na te denken. Je maaltijden staan in de koelkast of de vriezer, en zijn gelabeld. De lijst met wat je in moet pakken ligt op je bureau. Meld je maandagochtend om acht uur op de universiteit bij mevrouw Vee. Je deelname aan dit programma zal garanderen dat je de komende herfst wordt toegelaten op de faculteit geneeskunde van Harvard. Goed, breng nu alsjeblieft mijn kledingtas naar beneden. Mijn taxi kan elk moment komen.’

De zaadjes der rebellie waren ontsproten tot plantjes die zich vastberaden een weg naar de oppervlakte boorden door de braakliggen-